

L

LECTURA

LO PARDAL ROQUER

Entre pagesos
i carrinclons

SUPLEMENT DOMINICAL DE SEGRE
11 de desembre del 2022
Núm. 1.281

01281

8437001255030

ENTREVISTA

David Esterra: “No tornaria a escriure ‘Soc de l’Oest’ si pogués viatjar en el temps”

David Esterra és un home aferrat a les seues tradicions, un rockabilly de terra, un artista de foc. Compositor, intèrpret i professor, es va enamorar de la música clàssica i el rock and roll quan era jove i sempre més ha picat pedra entre aquests dos mons. Enguany ha publicat ‘A Night in the Dark Valley’, el setè treball discogràfic del seu alter ego, Lo Pardal Roquer. Una excusa que aprofitem per parlar dels seus orígens musicals, l’èxit agredolç de ‘Soc de l’Oest’, els exorcismes creatius, la influència indefugible de Wagner i com ser eternament vell.

Per JAUME BARRULL CASTELLVÍ

Té un punt entre irònic i poètic que l’aula de música on imparteix classes David Esterra sigui en un soterrani, concretament el de

l’Institut Màrius Torres de Lleida. És com si el seu univers musical estigués condemnat a ser eternament underground. Tot excepte un tema, *Soc de l’Oest*, convertit en himne oficiós de les terres de Lleida per apropiació popular i, una mica, contra la seua voluntat. Reduir Esterra a un *one hit man* seria un error, la seua trajectòria l’avalua com un dels músics ponentins més persistents i solvents dels últims temps.

– El darrer disc, *A Night in the Dark Valley*, té un so més fosc que no pas els anteriors.

És un disc conceptual, com tota la resta, però hem procurat trobar un so personal amb reminiscències vintage gràcies a gravar amb un micro de cristall que li dona aquest to fosc i granulat, com aquelles velles fotografies en blanc i negre analògiques. La idea va ser del saxofonista, Pau Gairí, que n’és coproductor.

– Parlem dels orígens, de la música que escoltava quan era petit.

Sempre m’ha agradat molt la clàssica i el jazz, però sense fer cap lleig a la música popular que sonava

a finals dels setanta. No ho escoltava intencionadament, era el que hi havia. Aleshores tot era bastant limitat i no era fàcil accedir a gaire res més que no fos comercial. Tampoc no era conscient del que era millor o pitjor, anava definint el gust a poc a poc. Com tothom qui té ganes de buscar alguna cosa diferent.

– Com és que un xiquet aficionat a la música clàssica s'acaba enganxant al rock and roll?

Perquè la música clàssica era poc sexi i no era una escena gaire propícia per conèixer i relacionar-me amb gent de la meua edat.

– S'hauria pogut fer mod, que era la tribu que dominava Lleida als anys vuitanta.

Sí, Balaguer era rocker i Lleida era mod [riu]. Però no estàvem enfrontats, aquí passaven massa poques coses com per barallar-nos per tonteries. Nosaltres anàvem a les mogudes que ells organitzaven i a l'inrevés.

– En comparació amb ara, com era el circuit musical?

Als vuitanta i els noranta hi havia més locals i menys lleis i restriccions. Ara tot són problemes.

– Enyor la joventut?

És que no ho he estat mai, jo, de jove. Ja vaig néixer vell. És una característica que sempre he tingut, quan era jove ja em sentia vell, per això no tinc problemes a l'hora de fer-me gran. Seguint aquell tòpic que diu que l'edat no està en els anys sinó en el cor, tinc amics que amb vuitanta anys semblen uns xavals i jo tinc cor de vell.

– En què consisteix exactament?

En un excés del sentit de la responsabilitat i la transcendència, una incapacitat de banalitzar les coses. També se'n aprèn, de relativitzar, però la veritat és que als deu anys era un vell rondinaire.

– La vellesa era, precisament, el leitmotiv del disc *Nyapasil*.

Ara tot són cants a la joventut, tothom vol bon rotllo i la vellesa

s'esquiva. Quan el vaig fer, el meu pare s'estava fent gran i en part és un homenatge a ell i a una realitat que és inevitable tant si ens agrada com si no: la decrepitud d'envellir.

– Abans parlava del so vintage. Com s'escoltaria el seu disc a mitjans del segle passat?

De vegades, tenim la idea que el so majoritari d'una època era l'únic. Aquest manierisme s'aplica a totes les arts, en què s'estableixen períodes històrics i explicant-ho com si en aquell moment tan sols es fes les coses d'una manera. Quan t'endinSES en el so d'aleshores, trobes una gran varietat i rareses. El meu potser seria un disc peculiar, però no el més estrany.

– Ser peculiar va amb el personatge. D'entrada, sembla un rockabilly de manual i quan es comença a mirar amb lupa, resulta que els quatre primers discos són un homenatge a Wagner.

No es pot fugir de Wagner, a partir del XIX ningú no pot escapar-ne. Qualsevol intel·lectual, conscientment o inconscientment, el té en compte perquè és el pensador que més ha influït en la modernitat de la cultura contemporània. A vegades la gent fa coses wagnerianes sense saber-ho. Sí, soc wagneriòfil i els meus discos tenen una estructura wagneriana. Tot es pot relacionar amb el compositor alemany i si

tens una ment oberta i no tens por ho pots descobrir.

– Tampoc ens hauria d'estranyar, ja que té formació clàssica.

Sí, encara que la meua fascinació per Wagner ja em ve de petit, d'una sèrie de la BBC que feien per la tele.

– Té el superior de música en composició pel conservatori del Liceu. La de compositor de música clàssica potser és una faceta menys coneguda que la del Pardal Roquer.

Si el rockabilly és underground, la música contemporània encara ho és més! He tingut la sort de poder estrenar moltes de les coses que he fet, ni que siguin quartets de corda o obres més simfòniques. Si estrenar costa, que t'ho toquin dos vegades és un miracle. En el món de la música clàssica encara es viu del segle XVIII i XIX. D'aleshores fins ara s'ignora completament tot el que s'ha fet de nou.

– Per què?

Perquè la música és l'art més conservador que hi ha. Amb la resta pots fer l'extravagància més gran i t'ho aplaudeixen, però amb música la gent no vol experiments. La música és molt primària i la gent no vol que sigui una provocació que la incomodi. Pensa que molt abans de veure res, quan som a la panxa de la mare, ja percebem el món exterior a través de l'oïda.

DAVID ESTERRI

“Quan componc és directament com un exorcisme per treure el que porto a dins. És com vomitar, és incontrolable, ho treus i et quedes descansat”

“No es pot fugir de Wagner, a partir del XIX ningú no pot escapar-ne. És el pensador que més ha influït en la modernitat”

– A aquestes alçades de la pel·lícula no sembla que sigui un tema que el preocupi gaire.

Quan componc directament és com un exorcisme per treure el que porto a dins. És com vomitar, és incontrolable i ho treus i et quedes descansat. La creació autèntica és

molt física, més que intel·lectual. Tens un anhel estrany dins teu, una angoixa vital que la creativitat t'ajuda a expulsar.

– L'angoixa la idea de no tenir res més a dir?

Al contrari, seria un alliberament. **– La creació sembla, des d'aquest**

punt de vista, una cosa a l'abast d'uns pocs escollits.

Tothom és creador d'alguna manera, perquè tothom és diferent i fa les coses a la seua manera. Que aquesta creativitat transcendeixi i apporti alguna cosa nova interessant ja és una altra cosa. Molta creació és vana i d'altra és senzillament recreació.

– Quan fa de Pardal, crea o recrea?

Quan agafes un estil definit amb unes certes característiques, estàs recreant. La qüestió és què hi aportes i com ho fas. La creativitat absoluta no existeix perquè sempre partim d'un abans. Ara, el nivell de relacionar coses també importa. Jo no he inventat el rockabilly, però en català vaig ser pioner.

– Quin és el futur del Pardal?

La meua idea és acabar un disc amb bases de música disco que es dirà *Danses modernes* i que vaig començar fa deu o dotze anys, després de *Danses primitives*, i plegar.

– Tot i haver-se convertit en un himne, no es podrà retirar amb els drets d'autor de *Soc de l'Oest*.

No. Quan la vaig fer era un tema més del disc i s'ha convertit en el que s'ha convertit malgrat que ningú no la va promocionar i als mitjans de comunicació de Barcelona no li van prestar cap atenció. Es queixen del centralisme de Madrid, però fan el mateix.

– S'ha menjat la resta de la seua discografia?

En el millor dels casos, soc l'autor del *Soc de l'Oest* i en el pitjor, ni això.

– Sembla com si li despertés sentiments contradictoris.

És complicat d'explicar. El problema és existencial, és un tema meu i del meu destí. Jo soc ateu, però penso que Déu, que no existeix, em posa a prova minant el meu ego. No puc fugir del meu destí.

– Es penedeix d'haver-la fet?

Si pogués viatjar en el temps no la tornaria a escriure.

